

Datum van
inontvangstneming

:

20/03/2024

Zaak C-80/24

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

1 februari 2024

Verwijzende rechter:

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie (Polen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

22 januari 2024

Verzoekende partij:

Zwrotybankowe.pl sp. z o.o.

Verwerende partij:

Powszechna Kasa Oszczędności Bank Polski S.A.

[OMISSIS]

BESCHIKKING

[OMISSIS]

De Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie, I Wydział Cywilny (rechter in eerste aanleg bevoegd in burgerlijke zaken Warschau, Polen), samengesteld als volgt:

[OMISSIS]

heeft na behandeling [OMISSIS]

van de door Zwrotybankowe.pl spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, gevestigd te Warschau

tegen Powszechna Kasa Oszczędności Bank Polski spółce akcyjnej, gevestigd te Warschau

ingestelde vordering tot betaling

beslist:

1. Het Hof van Justitie van de Europese Unie worden krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (geconsolideerde versie, PB 2010, C 83, blz. 47) de volgende prejudiciële vragen voorgelegd:

- a. Moet artikel 22, lid 2, van richtlijn 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van richtlijn 87/102/EEG van de Raad (PB 2008, L 133, blz. 66) aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen bepalingen van nationaal recht op grond waarvan de consument de rechten die hem worden toegekend krachtens de bepalingen van het nationale recht die uitvoering geven aan of overeenstemmen met de richtlijn, kan overdragen aan een derde die geen consument is?
- b. Moeten artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten ([OMISSIS] PB 2003, L 95, blz. 29) aldus worden uitgelegd dat de verplichting van de rechter om ambtshalve te toetsen of een contractueel beding oneerlijk is, ook geldt voor een beding in een tussen een consument en een derde gesloten overeenkomst tot overdracht van een schuldvordering, wanneer deze derde zich in een gerechtelijke procedure op die overeenkomst beroept als grondslag voor zijn procesbevoegdheid tegen de ondernemer die de oorspronkelijke contractpartij van de consument is?

2. Krachtens artikel 177, lid 1, punt 31, van de kodeks postępowania cywilnego (wetboek van burgerlijke rechtsvordering) wordt de behandeling van de zaak geschorst totdat het Hof van Justitie van de Europese Unie de in punt 1 gestelde vragen heeft beantwoord.

MOTIVERING

I. Verwijzende rechter:

- 1 [gegevens en samenstelling van de verwijzende rechterlijke instantie] Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie

[OMISSIS]

II. Partijen in de procedure

- 2 [gegevens van partijen in het hoofdgeding] [OMISSIS]

- 3 [OMISSIS]

III. Verloop van de procedure in het hoofdgeding

- 4 Bij verzoekschrift van 3 oktober 2023 [OMISSIS] heeft verzoekster, Zwrotybankowe.pl spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, gevestigd te Warschau (hierna ook: „verzoekster”, „Zwrotybankowe.pl sp. z o.o.”) gevorderd dat verweerster in het hoofdgeding, Powszechna Kasa Oszczędności Bank Polski spółka akcyjna, gevestigd te Warschau (hierna ook: „verweerster” of „bank”) ertoe wordt veroordeeld om verzoekster een bedrag van 4 537,45 Poolse zloty (PLN) (ongeveer 1 050 euro), vermeerderd met de wettelijke verdragingsrente en gerechtskosten, te betalen.
- 5 Ter ondersteuning van haar vordering heeft verzoekster aangegeven [dat] de consument haar het recht heeft overgedragen om van verweerster elke geldvordering op te eisen die de consument tegen verweerster geldend kan maken uit hoofde van financiële regelingen die voortvloeien uit de toepassing van de sanctie van het kosteloos krediet zoals bedoeld in artikel 45, lid 1, van de Poolse ustawa o kredycie konsumenckim (wet op het consumentenkrediet; hierna: „wet op het consumentenkrediet”), met inbegrip van bestaande en toekomstige schuldvorderingen.
- 6 Bovendien heeft zij erop gewezen dat verweerster in de op 13 september 2018 gesloten kredietovereenkomst de informatieplicht als bedoeld in artikel 30, lid 1, van de wet op het consumentenkrediet (waarmee artikel 10 van richtlijn 2008/48 is omgezet) niet is nagekomen. Bijgevolg heeft de consument, overeenkomstig de nationale bepalingen tot omzetting van artikel 23 van richtlijn 2008/48, het recht om bij verweerster een verklaring in te dienen op grond waarvan hij [slechts] verplicht is het krediet terug te betalen, zonder rente of andere aan de kredietgever verschuldigde kredietkosten, binnen de termijnen en op de wijze die in de overeenkomst zijn vastgelegd.
- 7 In haar verweerschrift van 4 december 2023 heeft [OMISSIS] de bank geconcludeerd tot afwijzing van de vordering in haar geheel. Zij betoogde dat de informatieverplichtingen jegens de consument niet waren geschonden, door te benadrukken dat zij aan alle informatieverplichtingen uit hoofde van richtlijn 2008/48 en de wet op het consumentenkrediet had voldaan. Bovendien heeft zij aangegeven dat er geen sprake was van een daadwerkelijke overdracht (cessie) van vorderingen ten gunste van Zwrotybankowe.pl sp. z o.o., aangezien de aard van de verbintenis de overdracht van de vordering uitsluit.
- 8 Uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat de consument op 31 maart 2023 met Zwrotybankowe.pl sp. z o.o. een overdrachtsovereenkomst heeft gesloten waarbij hij aan de cessionaris alle geldvorderingen heeft overgedragen, met name wat betreft de terugbetaling van contractuele rente, commissielonen en andere door de kredietgever in rekening gebrachte kredietkosten, alsmede de daarmee samenhangende rechten (met name de wettelijke verdragingsrente over de hoofdsom) die hij jegens de bank en haar rechtsopvolgers kon doen gelden uit hoofde van iedere schuldvordering die voortvloeide uit de toepassing van de

sanctie van het kosteloos krediet, zoals bedoeld in artikel 45 van de wet op het consumentenkrediet, op de overeenkomst van 13 september 2018, of uit de bestaande of toekomstige gevolgen van het oneerlijke karakter of de nietigheid van bedingen. Tegelijkertijd is in de overeenkomst bepaald dat Zwrotybankowe.pl sp. z o.o. recht heeft op 50 % van de waarde van de hoofdvordering die in uitvoering van de overeenkomst van de bank wordt teruggevorderd, alsook op alle procedurekosten, met inbegrip van de kosten van juridische vertegenwoordiging.

IV. Unierecht

- 9 Overweging 47 van richtlijn 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van richtlijn 87/102/EEG van de Raad (PB 2008, L 133, blz. 66; hierna: „2008/48”):

„De lidstaten moeten vaststellen welke sancties gelden voor overtredingen van ingevolge deze richtlijn vastgestelde nationale bepalingen en erop toezien dat deze worden toegepast. Hoewel de keuze van de sancties bij de lidstaten blijft berusten, moeten de sancties doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn.”

- 10 Artikel 22, leden 1 en 2, van richtlijn 2008/48 [zoals gewijzigd bij richtlijn (EU) 2021/2167 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2021 inzake kredietdiensten en kredietkopers en tot wijziging van de richtlijnen [2008/48] en 2014/17/EU] bepaalt:

„1. In zoverre deze richtlijn geharmoniseerde bepalingen bevat, mogen de lidstaten geen bepalingen handhaven of invoeren in hun nationale wetgeving die afwijken van die welke in deze richtlijn zijn vastgesteld. Artikel 16 bis, leden 3 en 4, beletten de lidstaten echter niet om strengere bepalingen ter bescherming van de consument te handhaven of in te voeren.

2. De lidstaten dragen er zorg voor dat de consument geen afstand kan doen van de rechten die hem worden toegekend krachtens de bepalingen van het nationale recht die uitvoering geven aan of overeenstemmen met deze richtlijn.”

- 11 Artikel 23 van richtlijn 2008/48 luidt als volgt:

„De lidstaten stellen de regels vast inzake de sancties die gelden voor inbreuken op de ter uitvoering van deze richtlijn vastgestelde nationale bepalingen, en nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat deze sancties worden toegepast. De sancties moeten doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn.”

- 12 Artikel 6, lid 1, van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (geconsolideerde versie, PB L 95, blz. 29, hierna: „richtlijn 93/13”):

„De lidstaten bepalen dat oneerlijke bedingen in overeenkomsten tussen een verkoper en een consument onder de in het nationale recht geldende voorwaarden de consument niet binden en dat de overeenkomst voor de partijen bindend blijft indien de overeenkomst zonder de oneerlijke bedingen kan voortbestaan.”

13 Artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13:

„De lidstaten zien erop toe dat er in het belang van de consumenten alsmede van de concurrerende verkopers, doeltreffende en geschikte middelen bestaan om een eind te maken aan het gebruik van oneerlijke bedingen in overeenkomsten tussen consumenten en verkopers.”

V. Nationaal recht:

14 Artikel 45, lid 1, van de wet op het consumentenkrediet van 12 mei 2011 (geconsolideerde tekst, Dz.U. van 2023, volgnr. 1028, zoals gewijzigd) luidt als volgt:

„Indien de kredietgever artikel 29, lid 1, artikel 30, lid 1, punten 1 tot en met 8, punten 10 en 11 en punten 14 tot en met 17, de artikelen 31 tot en met 33, artikel 33a en de artikelen 36a tot en met 36c niet nakomt, betaalt de consument, nadat deze bij de kredietgever een schriftelijke verklaring heeft ingediend, het krediet zonder rente en andere aan de kredietgever verschuldigde kredietkosten terug binnen de termijn en op de wijze die contractueel zijn vastgesteld.”

15 Artikel 509, lid 1, van de Poolse kodeks cywilny (burgerlijk wetboek) bepaalt:

„Een schuldeiser kan een schuldvordering zonder instemming van de schuldenaar aan een derde overdragen (cessie van schuldvordering), tenzij de wet, de overeenkomst of de aard van de verbintenis zich daartegen verzet.”

VI. Motivering van de prejudiciële verwijzing en standpunt van de verwijzende rechter:

Met betrekking tot de eerste vraag:

16 In de hierboven beschreven feitelijke omstandigheden heeft de verwijzende rechter in de eerste twijfels over de uitlegging van artikel 22, lid 2, van richtlijn 2008/48. Deze twijfel komt in wezen neer op de vraag of het verbod voor consumenten om afstand te doen van de rechten die hun worden verleend door bepalingen van nationaal recht die uitvoering geven aan of overeenstemmen met deze richtlijn, ook het verbod omvat om deze rechten over te dragen aan een derde die, zoals in het hoofdgeding, deze rechten in eigen naam vordert en vervolgens een vergoeding van 50 % van de ontvangen bedragen ontvangt, terwijl de resterende 50 % aan de consument wordt terugbetaald.

- 17 In de Poolse rechtsorde is de sanctie voor schending van een essentieel onderdeel van de bepalingen inzake de informatieplicht van de kredietgever bij het sluiten van een consumentenkredietovereenkomst (die is uitgevoerd als omzetting van artikel 23 van richtlijn 2008/48), de zogenoemde „sanctie van het kosteloos krediet”. Zij is geregeld door het eerder aangehaalde artikel 45 van de wet op het consumentenkrediet en komt erop neer dat de consument in geval van niet-nakoming van de informatieverplichtingen bij de kredietgever een verklaring kan indienen op grond waarvan hij slechts verplicht is het kapitaal van het krediet terug te betalen en niet verplicht is de rente of andere niet onder rente vallende kosten terug te betalen. Deze sanctie wordt door de verwijzende rechter beschouwd als een doeltreffende, evenredige en afschrikkende sanctie. Een soortgelijke sanctie is door het Hof van Justitie beoordeeld in zijn arrest van 9 november 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842), waarin het Hof heeft geoordeeld dat artikel 23 van richtlijn 2008/48 aldus moet worden uitgelegd dat het niet belet dat een lidstaat in zijn nationale wetgeving bepaalt dat ingeval een kredietovereenkomst niet alle in artikel 10, lid 2, van die richtlijn opgesomde informatie vermeldt, het krediet wordt geacht te zijn verleend zonder rente en kosten, mits het gaat om een gegeven dat ertoe kan leiden dat de consument niet kan beoordelen waartoe hij zich heeft verbonden.
- 18 De sanctie van het kosteloos krediet bestaat, zoals reeds vermeld, in het feit dat de consument bij de bank een verklaring kan indienen met zijn voornemen om daarvan gebruik te maken, waardoor de bank haar recht verliest om rente en niet onder rente vallende kosten te vorderen en, indien deze reeds zijn betaald, de consument het recht heeft deze bedragen terug te vorderen. In het hoofdgeding doet deze laatste situatie zich voor.
- 19 In het hoofdgeding heeft de consument alle kosten van het krediet afgelost en vervolgens een overeenkomst gesloten op grond waarvan hij aan verzoekster de vordering tot terugbetaling van de aan de bank betaalde bedragen heeft overgedragen met het oog op de inning ervan, en verzoekster recht heeft op 50 % van de waarde van de hoofdvordering die ter uitvoering van de overeenkomst wordt teruggevorderd bij de bank en daarenboven recht heeft op alle toegekende procedurekosten, met inbegrip van de kosten van juridische vertegenwoordiging.
- 20 De aldus opgezette overdrachtsovereenkomst is niet in strijd met het nationale recht. Daaruit volgt dan ook dat de schuldeiser zijn vordering aan een derde kan overdragen, tenzij een wet, een contractueel voorbehoud of de aard van de verbintenis zich daartegen verzetten. De verwijzende rechter betwijfelt echter of bovengenoemde juridische constructie, ondanks de toelaatbaarheid ervan in het nationale recht, niet in strijd is met de bewoordingen van artikel 22, lid 2, van richtlijn 2008/48.
- 21 Het in artikel 45 van de wet op het consumentenkrediet bedoelde recht is een recht dat aan de consument wordt toegekend krachtens bepalingen van nationaal recht tot uitvoering van de richtlijn in de zin van artikel 22, lid 2, van richtlijn 2008/48. Dit betekent dat artikel 22, lid 2, van de richtlijn eraan in de weg staat dat een

nationale regeling de consument toestaat van de betrokken rechten afstand te doen.

- 22 Het lijkt geen twijfel dat het hoofddoel van de bepalingen van richtlijn 2008/48 de bescherming van de consument als kredietnemer is. Ook artikel 22, lid 2, van deze richtlijn heeft een dergelijk beschermend karakter. De inhoud ervan komt erop neer dat de consument wordt belet afstand te doen van de rechten die het nationale recht hem ingevolge de bepalingen van de richtlijn verleent. Dit betekent dat de consument met zijn verklaring niet kan aangeven dat hij geen gebruik zal maken van het hem toegekende recht.
- 23 De twijfels die de verwijzende rechter bij het onderzoek van het hoofdgeding heeft over de uitlegging van het Unierecht, beperken zich in wezen evenwel tot de vraag of het begrip afstand van de door de richtlijn verleende rechten enkel betrekking heeft op de afstand van die rechten jegens de kredietgever of ook op de overdracht ervan aan een andere persoon dan de consument.
- 24 Volgens de verwijzende rechter zijn er argumenten die pleiten voor een ruime uitlegging van het begrip afstand in de zin van artikel 22, lid 2, van richtlijn 2008/48, dat ook de afstand van dit recht ten gunste van een ander omvat.
- 25 In de eerste plaats moet worden gewezen op het wezenlijke doel van de richtlijn, namelijk de consument te beschermen tegen oneerlijke bedingen in kredietovereenkomsten. Het is echter zeker niet de bedoeling van de richtlijn om derden die geen partij zijn bij de kredietovereenkomst een bron van verrijking te doen verkrijgen. Door een markt voor inkoop van consumentenvorderingen krachtens richtlijn 2008/48 [OMISSIS] te ontwikkelen, wijkt die schuldvordering volledig af van het doel van bescherming en wordt zij het voorwerp van een professionele handel en een invordering door daartoe gespecialiseerde exploitanten en ontvangen consumenten slechts een klein deel ervan in ruil voor hun instemming om een de hen toekomende vordering te laten invorderen door een derde. Volgens de verwijzende rechter valt de invordering van dergelijke vordering door dergelijke entiteiten niet meer onder de doelstelling van richtlijn 2009/48.
- 26 Ten tweede moet worden opgemerkt dat andere Unierechtelijke handelingen ter bescherming van de rechten van de zwakke partij van een rechtsbetrekking geen bepalingen bevatten die vergelijkbaar zijn met die van artikel 22, lid 2, van richtlijn 2008/48. Met name bevat richtlijn 93/13 geen soortgelijke bepaling (maar evenmin bijvoorbeeld verordening nr. 261/2004/EG). Niettemin is evident dat partijen de toepassing van de beschermende bepalingen van de zwakste partij niet bij overeenkomst zouden moeten kunnen uitsluiten en dat deze partij (in richtlijn 93/13 de consument en, in verordening nr. 261/2004 de passagier) niet zou moeten kunnen verklaren dat zij in de toekomst geen gebruik zal maken van de haar door het Unierecht geboden rechtsmiddelen. Indien bijgevolg het doel van artikel 22, lid 2, van richtlijn 2008/48 zich had moeten beperken tot de onmogelijkheid voor de consument om aan de kredietnemer te verklaren dat hij geen gebruik zal maken

van de rechten die worden toegekend krachtens het nationale recht die uitvoering geven aan of overeenstemmen met richtlijn 2008/48, zou deze bepaling overbodig zijn, aangezien het zelfs zonder die bepaling duidelijk is dat de consument niet bij het sluiten van de overeenkomst kan verklaren dat hij geen gebruik zal maken van de uit de richtlijn voortvloeiende rechten.

- 27 In zijn rechtspraak heeft het Hof niet rechtstreeks verwezen naar de normatieve betekenis van artikel 22, lid 2, van richtlijn 2008/48/EG. Het is juist dat het Hof in zijn arrest van 11 september 2019, Lexitor (C-383/18, EU:C:2019:702), het recht van een andere marktdeelnemer die een soortgelijke activiteit uitoefent, om een schuldvordering geldend te maken die is verworven op grond van een andere bepaling van de richtlijn (artikel 16, lid 1) niet ter discussie heeft gesteld. Die kwestie was in die zaak echter niet door de verwijzende rechter aan de orde gesteld.
- 28 Gelet op het voorgaande moet volgens de verwijzende rechter worden beslecht of personen als verzoekster in deze zaak in het algemeen met consumenten overeenkomsten kunnen sluiten waarbij dezen hun het recht verlenen om de rechten die hun worden toegekend krachtens de bepalingen van het nationale recht die uitvoering geven aan of overeenstemmen met richtlijn 2008/48, geldend te maken.

Met betrekking tot de tweede vraag:

- 29 De tweede vraag is gesteld voor het geval dat het Hof een ander antwoord zou geven dan het door de verwijzende rechter voorgestelde antwoord. In een dergelijk geval zal de verwijzende rechter immers niet alleen kennis moeten nemen van de mogelijkheid om als zodanig een overdrachtsovereenkomst te sluiten, maar ook van de inhoud van betrokken overdrachtsovereenkomst.
- 30 De overeenkomst tot cessie (overdracht) van schuldvordering van 16 januari 2023 is gesloten tussen verzoekster in het hoofdgeding en de consument. De verwijzende rechter betwijfelt in beginsel of deze overeenkomst geen oneerlijke bedingen bevat in de zin van artikel 3 van richtlijn 93/13, en hij zal dit in voorkomend geval toetsen overeenkomstig de vereisten van het Unierecht. Voorafgaand aan de toetsing vraagt de verwijzende rechter zich evenwel af of hij in een zaak als de onderhavige verplicht is (en bevoegd) om te toetsen of de bepalingen van de overdrachtsovereenkomst oneerlijk zijn.
- 31 In de rechtspraak van het Hof is herhaaldelijk geoordeeld dat de nationale rechter [OMISSIS] het oneerlijke karakter van bedingen van een consumentenovereenkomst ambtshalve dient te onderzoeken aangezien een oneerlijk contractueel beding de consument niet bindt en dat het daarvoor niet nodig is dat de consument een dergelijk beding tevoren met succes heeft betwist (zie arrest van 4 juni 2009, Pannon GSM, C-243/08, EU:C:2009:350, arrest van 14 juni 2012, Banco Español de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, arrest van

14 maart 2013, [REDACTED] C-415/11, EU:C:2013:164, arrest van 1 oktober 2015, ERSTE Bank Hungary, C-32/14, EU:C:2015:637 en verschillende andere).

- 32 In die zaken was de kern van het standpunt echter dat de consument een van de partijen in de procedure voor de rechter bleef en dat de ambtshalve betwisting van het oneerlijke karakter van een beding tot doel had het in de overeenkomst vastgelegde formele evenwicht tussen de rechten en verplichtingen van de contractpartijen te vervangen door een reëel evenwicht dat de gelijkheid tussen die partijen herstelt (arrest van 17 juli 2014, [REDACTED] en [REDACTED] C-169/14, EU:C:2014:2099).
- 33 In het geval van het hoofdgeding is de situatie echter anders. De consument is immers geen partij in het geding (de verkrijgster van de vordering is dat wel) en het voorwerp van de beslissing is niet de overdrachtsovereenkomst als zodanig, maar de kredietovereenkomst. Hoewel de verwijzende rechter geen twijfel koestert over zijn mogelijkheid om het eventuele oneerlijke karakter van de bedingen van een kredietovereenkomst te beoordelen, heeft hij twijfels geuit over de verplichting en de bevoegdheid om te onderzoeken of de bedingen van de overdrachtsovereenkomst waarop de procesbevoegdheid van verzoekster is gebaseerd, oneerlijk zijn.
- 34 In beginsel zal de uitspraak van de verwijzende rechter dat de overdrachtsovereenkomst niet (of niet in het geheel) bindend is, immers geen rechtstreekse gevolgen hebben voor de rechtspositie van de consument. Deze beoordeling is niet bindend voor de rechter in het kader van een eventuele gerechtelijke procedure tussen de consument en de verkrijgster van de schuldvordering. Integendeel, de verwijzende rechter is van oordeel dat de vaststelling van het oneerlijke karakter van de overeenkomst tot cessie (overdracht) van schuldvordering, voor zover zij leidt tot de nietigheid van die overeenkomst, negatieve gevolgen kan hebben voor de consument, aangezien dat zou kunnen leiden tot afwijzing van de vordering in het hoofdgeding (wegens het ontbreken van procesbevoegdheid van verzoekster, die de schuldvordering had verkregen) en bijgevolg tot het feit dat deze laatste zelfs niet het contractuele deel van de gevorderde schuldvordering verkrijgt.
- 35 Het Hof heeft zich reeds uitgesproken over een situatie waarin de vaststelling van het oneerlijke karakter van bedingen van een consumentenovereenkomst tot gevolg kan hebben dat de consument wordt benadeeld (zijn positie wordt verzwakt). In het arrest van 29 april 2021, Bank BPH S.A. (C-19/20, EU:C:2021:341), heeft het Hof erop gewezen dat het aan de nationale rechter staat om, wanneer hij vaststelt dat een beding in een overeenkomst tussen een verkoper en een consument oneerlijk is, de consument in het kader van het nationale procesrecht en na een debat op tegenspraak in kennis te stellen van de rechtsgevolgen die de nietigverklaring van een dergelijke overeenkomst kan hebben, ongeacht of de consument wordt vertegenwoordigd door een professionele gemachtigde.

- 36 Deze methode kan in casu echter niet worden toegepast, aangezien de consument geen partij is bij de overeenkomst. Bijgevolg zou de toetsing van het oneerlijke karakter van het beding van de overeenkomst tussen de consument en verzoekster, die de verkrijgster is van de schuldvordering, moeten plaatsvinden in afwezigheid van de consument en zonder dat deze in de gelegenheid wordt gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken.
- 37 Dit heeft de verwijzende rechter ertoe gebracht na te gaan of hij in een dergelijke zaak verplicht is, maar ook bevoegd is om te toetsen of een beding in de overeenkomst tot cessie (overdracht) van schuldvordering, die aan de procesbevoegdheid ten grondslag ligt, mogelijk oneerlijk is.